

214 - 1

A. 85

vajzat dhe
dallëndyshe

- Ali Cullani -

891.983-1

A.85

ALI ASLLANI

S

VAJZAT

DHE

DALLËNDYSHET

~~34853~~

BIBLIOTEKA E SHKOLLËS
GJIRKASTËR

11 381

MYZEQEJA DJE DHE SOT

Një dikush në Myzeqe
paskish lindur me këmish,
kish e kish e, çfar' nuk kish?
nja dymij pendë qe!

Dhe një tokë përrallore
sa nuk kish një mbretëri,
sa nuk kishte tok' pjellore
atë kohë Mali Zi!

Kurse bujku myzeqar,
derëzi e punëzi,
kishte tok' sa një harar,
ajo pjesë që ish pjellore,
ish sa është' një shami dore!

As gjë tjetër, as gjë tjetër,
Veç një gjym mbi tym në vatër,
veç një gjym të zi mbi vatra
dhe një këmbë nga të katra,
një këmb' kau, një këmb' viçi,
me një fjalë: hiç bir hiçi!

Pasuria arbërore
s'i përkiste kurrë krahut,

vetëm njerzve të oborrit
në shërbim të padishahut!

Këta lindin duke patur
nënë sjetull pend palloj,
nam i tyre s'kish të matur
vënd më vënd, e goj' më gojë!

Dyqind muaj edhe t'hu
urdhëron një ligj i ri:
në atdheun tonë, këtu,
djers' e ballit është' flori!

E kështu ja nisi kënga
këng e gunave pa mënga:

Tok e vëndit përgjithmon
është e krahut që punon,
s'ka më vënd për jotja, imja,
atë llër' që nuk punon
lëre, le ta haj qimja!

Më nuk mbeti rob' e zot,
shkoi e vate ajo famë,
tash me hyjë, fuqiplot'
u bëm' fit dhe u lamë!

THUMANI

Midis Shkodrës e Tiranës
ka pas' qën' një vënd pusie,
ku ndokush, nga an' e anës,
nga përroj i rrept' i thanës,
vinte ripte veresie!

Vinte vriste, vinte ripte
dhe të gjall' në grop' i kripte.
Aty s'kishte veç pusira
dhe strofka për egërsira!

Strofkë ujku dhe çakalli,
ku nuk bënte gëk i gjalli,
zonj' e vëndit ishte miza,
lule vëndit ishte driza!

Ja, ky ish Thuman i vjetër,
me një popull shtypur tepër,
dy shtëpira me një tra,
pika kohës që s'i ra!

Po tani Thumani ri,
u bë ferm' për bukuri!

U bashkua llëra, truri
dhe ja nisi polli guri,
polli guri kalli gruri,
epopen e bujkut thuri,
mbill purri dhe korr flori!

Dhe sa vete po qëndiset,
po qëndiset e pajiset,
me të gjitha gjat' e gjërë,
që nga filli në gjilpërë!

Dhe do bënet tani afër,
jo qytet, qytet i varfër,
po qytet për kok' të vet,
mot e jet' me plot shëndet!

Nëndor, 1961

SHKOI KOHA E PALLASKËS

Polli guri kalli gruri,
kalli gruri polli guri,
hallëxhesha, që dikur,
mbetur kish kock' e lëkur,
epopera trimi thuri!

E u nis e u stolis,
yll në ball e armë në bel,
di t'a shtrydhi dhe një plis,
di dhe zoqtë që t'i mjel,
di nga lulet të heq sis,
e kështu, i dashur shok, na u bë rigoni
lis!

U bë lis edhe rigoni
s'ka përse të qahet gjoni:
u bë zot i kësaj toke
të ushqyer me brum baroti,
të ushqyer me kocka koke,
të gatuar me pika loti!

U stolis me një kulturë
vret dy zoq me një gur.
bëri ç'bëri sa që tash
edhe delja pjell pa dash;

kreu mjalt nga lëpushka
na u bë më pot dhe mushka!

Edhe llër' e hollë e vajzës,
burazerkës me gjëlpërë,
që kalon përmes unazës,
edhe kjo, i dashur mik, ka dyfish
fuqira krahu
sa e bën e lëshon lule edhe bririn e një
kau!

Briri kaut lëshon lule,
mu si drita në kristal,
këto llëra deg bilyri,
zot o zot të qofshim fal,
gjetën vëndin e grabitur
brënda nderit tonë të situr.
e u bën pronare svri!

Shkoi koha e pallaskës.
që e gjora grua rrihej,
dhe për qejfin e laraskës;
ajo kohë mëkatare
e pat quajtur femrën pronë,
tashti kjo u bë pronare
dhe do mbetet përgjithmonë!

Mos më qesh, i dashur shok,
me rromuze me mëzmëze,
nuk është keq, mor tungjatjeta,
të jeç pron' e një thëllëze!

KUJTIME TË VJETËRA

(Fragmente)

I

Kur rrok armët një shqiptar
dhe bën luftë për liri,
pushk' e tija vete mbar,
rroftë nëna Shqipëri!

Vajti mbarë sa nuk pandehëm,
na e mbushi sa u dehëm,
pra, na dukej si një pëndë
edhe barra më e rëndë,
dhe po turrehim të tërë
fron' e mirë kush ta zërë!

Dhe aty filloi e zeza,
njëri thosh: un' e ndeza
këtë dritë dhe, pothuaj,
jam i zoti që ta shuaj!
Tjetri thosh: shumë më parë
dora ime hodhi farë!

Si gjithkush ato të tijat,
grindej nëna me të bijat,